

Projectmanager Bart Groeneveld (rechts op de foto) en medewerker evenementenorganisatie William Jordens (met petje) overleggen met de gemeente Haarlem en de Wijkraad over een sociaal en arbeidsmarktgericht project voor jongeren in Haarlem-Parkwijk.

“Successen, dat waren er niet zo veel”, maar in hun privéleven hebben ze vaak veel goeds verricht.’

Ten onrechte worden assessments volgens haar alleen gedaan met hoger opgeleiden. ‘Juist voor de re-integratie van mensen bij Paswerk is het zo nodig om alle informatie te hebben. Vaak speelt er van alles mee, in de thuissituatie, in de persoonlijkheid. Dat moet je allemaal weten om de juiste interventies te kunnen plegen.’ In SW-land is een dergelijke uitgebreide manier van diagnosticeren uniek, weet Van Duffelen. Alleen een bedrijf in Alkmaar doet iets wat erop lijkt. ‘We kijken nu nog wat we moeten verbeteren. Zo zijn de werktijden niet aangepast aan mensen met kinderen. Een assessment van negen tot twee zou een optie zijn. Verder hebben sommige mensen veel weerstand tegen het creatieve aspect.’

Zoals Arjen Terhorst(*), 34. Hij is de man met de muts die achteroverleunde. Hij was pensioenadviseur. Toen hij in oktober aanklopte voor bijstand, stuurde de Socia-

le Dienst hem meteen door naar Paswerk. ‘Zeven à acht uur per week heb ik de afgelopen tijd een “fenomenoloog” gezien. Ik moest een cirkel trekken uit mijn kern, mijn ziel tekenen op een landkaart, over een touw lopen. En nog steeds heb ik niet vernomen wat je eraan hebt als je zo meteen in een sollicitatiegesprek zit. Het ergert me dat ik mensen uit mijn groep zie die heel praktische dingen nodig hebben en die niet krijgen. Zelf heb ik moeten regelen dat ik twee ochtenden in de week hier in het vacaturecentrum achter de computer kan zitten. Ik schrijf sollicitatiebrieven, maar kan ze hier niet nabellen en ik kan ook niet gebeld worden. Mobiel bellen is hier namelijk niet toegestaan.’

36 kansen

Houtkamp is wél tevreden. Hij wijst het groepje mannen bij de machine aan. ‘Je bent hier samen met al die prachtige mensen, ieder met zijn eigen verhaal. Ik word hier getest op mijn kwaliteiten. Aan het eind is een evaluatie. Dan zeggen ze misschien: “Je zegt dat je leidinggevende

capaciteiten hebt, maar daar en daar moet je nog iets aan doen.” Hij kijkt even opzij. ‘Het is gewoon leuk. Ik bloei helemaal op. Het is nieuw voor mij. We doen aan scrabbelen en hartenjagen, om te kijken hoe het samenwerken gaat. We krijgen een cursus budgetteren – goed omgaan met je eigen geld – en nu dus aquarelleren. Dat had ik nog nooit gedaan. Paswerk is mijn redding.’ Iets positiefs ziet Terhorst ook wel. ‘Wat me opvalt is dat de goede wil overal aanwezig is. Voor de een komt er een taal cursus, voor de ander een plaatsing bij een fietsenfabriek. Ik wilde vaker solliciteren – dat mocht. Ze stralen uit dat ze overtuigd zijn van hun waarde. Ze willen bijvoorbeeld erg graag zorgen dat iedereen in de groep actief meedoet. Je krijgt, als je niet goed meedoet, niet twee maar wel 36 kansen. Het idee van het assessment werkt goed, maar het mag wel wat eenvoudiger en strakker.’ ■

(*) De namen van de cliënten zijn om privacyredenen gefingeerd.